

ГЛАВА 1

*А колко е тогава любовта ти?
Щом има мяра, тя ще е беднячка!*¹
„Антоний и Клеопатра“

– Уволнена си.

Ческа Шекспир не чуваше тези думи за първи път. Не беше дори за шести, но за първи път те бяха изречени в нелепото кафене с котки „Клеопатра“ – модното лондонско заведение за любители на котешкия вид.

Ческа смяташе, че е откачено да комбинираш следобедния чай с рошави котки, които на воля ръсят косми по храната и напитките. И все пак, откакто бе започнала работа тук преди две седмици, кафенето винаги беше пълно с гукащи туристи със селфи стикове, на които им харесваше котките да се свиват в скута им, докато отпиват лапсанг сушонг от фини порцеланови чаши.

Хората, не котките. Котките предпочитаха да облизват сметаната от ръчно изрисуваните канички.

– Моля? – Ако нямаше нужда от тази работа, за да си плаща наема, щеше да се изсмее в лицето на собственичката. Не можеше да се каже, че е мечтала да разнася табли със сандвичи, докато се опитва да не се препъне в котките, които сякаш нарочно изскачаха на пътя ѝ. Неведнъж политаше и изстрелваше пълни с кексчета чинии към нищо неподозиращите клиенти.

¹ Цитатите от произведенията на Уилям Шекспир са в превод на Валери Петров. – Б. пр.

– Явно не си подходяща за тази работа – каза собственичката Филомена. – В резюмето ти пишеше, че обичаш котки, но ти само крещиш на Тутси, Симба и останалите. А това, което каза току-що на Господин Тибълс, беше непростимо.

– Той току-що се изпика върху цял поднос със сладкиши – възрази Ческа.

– Ако беше взела подноса още щом го изнесох, нямаше да има проблем. Тези котки си маркират територията. Наша работа е да им поставим граници. Ти каза, че имаш опит с редки породи като Господин Тибълс.

Ческа видя с крайчеца на окоото си как той се приближава към тях. Господин Тибълс беше от порода „Сфинкс“, без козина, и изглеждаше така, сякаш току-що се е съблякъл и си показва голотиите из кафенето.

– Имам някакъв опит. Когато бях малка, имаше доста котки... – Замълча, защото знаеше, че доста беше лъгала, за да получи тази работа. Не че толкова я искаше, но когато видя обявата на витрината, беше отчаяна. Достатъчно, за да приеме работа сред съскащи котки, които сякаш се опитваха да ѝ вгорчат живота.

– Е, не се получава. Клиентите се оплакват от начина, по който се държиш с животните. Не можеш просто да ги блъскаш, когато се държат нередно.

– Не съм ги блъскала, махам ги от масата. И ми беше първи ден, не знаех, че клиентите обичат да им дават от храната си.

– Точно за това говоря – каза Филомена. – Истинският любител на котки не би се замислил дори. Ти явно си самозванка. – Тя сниши глас и отметна косата от потното си лице. – Ти изобщо харесваш ли котки?

Разкъсвана между естествения порив да каже истината и нуждата да си задържи работата, Ческа се поколеба. Сякаш усетил напрежението, Господин Тибълс се приближи и започна да се търка в краката ѝ. Погледна я с воднистосините си очи и ги присви предизвикателно.

– Аз... ами... не си падам много по тях. Но работата ми трябваше и никога не съм имала проблем с животните. Навремето всеки уикенд играех с кучето на съседите.

Филомена потрепери.

– Любителите на кучета не са добре дошли тук – изсъска тя почти като котка. – Сега си събирай нещата и си тръгвай, преди да си разстроила Господин Тибълс с гадните си думи.

– Не може ли поне да си получа заплащането? – Никога не се беше молила за пари, но седмичният наем бе надвиснал над главата ѝ и тя нямаше какво друго да стори, освен да се унижи. Вече беше измислила твърде много извинения за закъсненията при плащането или дори за пропускане на плащането. Животът в претъпкания Лондон не беше за неудачници.

Какъв избор имаше обаче? На двайсет и четири тя се спускаше по наклонена спирала, а приятелките ѝ се бяха издигнали. Докато те учеха упорито в университета и получаваха добри позиции с добри заплати, Ческа скачаше от работа на работа като топче от флипер и никъде не се задържаше достатъчно дълго, за да направи добро впечатление.

Беше станала много добра в самозаблудите. Шест години се преструваше, че е щастлива, че всичко е наред, че наистина харесва този бохемски начин на живот с местене в различни апартаменти. Разсмиваше приятелите си с разкази как е изгубила поредната безнадеждна работа или за поредната си провалена връзка. Но когато си легнеше нощем и се опитваше да не обръща внимание на силната миризма на влага и мухъл, която се излъчваше от стените, никак не ѝ беше смешно. Дори не се усмихваше. Тогава сякаш чудовища изпълзваха от скривалищата си в дъното на съзнанието ѝ и шепнеха в ухото ѝ, напомняха ѝ, че е провал, загубенячка, че никога няма да постигне нищо.

Напомнях я ѝ, че вече е получила своята голяма възможност и я е провалила.

– Ето, вземи това. – Филомена пхна дебел плик в ръката ѝ. Не си беше направила труда да го затвори и Ческа видя завитите ъгълчета на банкнотите. – И моля те, не искай препоръки – продължи шефката ѝ. – Няма да мога да напиша нищо хубаво.

На Ческа не ѝ пукаше. Малцина от досегашните ѝ работодатели се бяха съгласили да напишат нещо хубаво за нея, което не беше честно, защото тя не бе лош човек. Просто не умееше да се задържа на работа.

Тя натъпка плика с парите в чантата си, облече лятното си яке и го закопча до врата. Може и да беше юни, но времето явно не знаеше този факт и студен вятър се беше заселил в града, за да помита улиците като гневен призрак.

– Довиждане. – Ческа тръгна през кухнята към задната врата, която водеше до малък павиран двор, пълен с контейнери за боклук и кашони. Точно преди да стигне до нея, Филомена пак извика:

– И затвори вратата след себе си, не искаме котките да избягат.

Устоявайки на порива да затръшне вратата, Ческа излезе в двора и си пое дълбоко дъх, но веднага съжали, защото усети гадната миризма на използваните котешки тоалетни.

Може би все пак това уволнение не беше краят на света.

* * *

В петък следобед Лондон заживяваше свой живот, изпълнен с бродещи туристи, които се блъскаха в издокараните с костюми фирмени служители в търсене на първото питие за уикенда. Дори колите ставаха някак по-шумни, двигателите ръмжаха по-силно, клаксоните ревяха по-яростно. Улиците бяха изпълнени с хора с мисия, които трябваше да

стигнат някъде, да направят нещо, и не бяха никак любезни един с друг.

Ческа почти не ги забелязваше. Тя се опитваше да си пробие път през тълпата, докато пресмяташе колко пари са ѝ останали. През годините се беше научила да свързва двата края, като измисляше разни експериментални рецепти, които комбинираха най-невероятни съставки. Имаше дори период, когато започна да рови из кофите – заедно с банда богати хлапета, които смятаха за много бунтарско да ядат сандвичи с изтекъл срок на годност. Те се преструваха на бедни, нанасяха се в празни къщи и изпитваха такова вълнение, каквото хората изпитват на скоростните влакчета, докато се спускат с главоломна бързина и стаен дъх. Но докато за тях това беше избор, за Ческа вече беше станало начин на живот.

Не помнеше кога точно осъзна колко много е пропаднала. Когато се огледа и откри дупката, в която се намира, вече беше твърде късно. Беше прекалено горда да помоли за помощ и се страхуваше да признае пред близките и приятелите си какъв живот води.

Голяма тълпа японски туристи се опитваха да слязат в станцията на метрото и се изливаха на тротоара, защото фоайето не можеше да ги побере. Ческа вървеше около тях и ги гледаше със завист, защото знаеше, че не може да си позволи да вземе метрото до дома. Парите в портмонето ѝ едва стигаха да плати наема тази седмица и определено нямаше да стигнат за следващата. Лукс като пътуването с метрото и вечеря трябваше да почака, докато си намери работа или получи помощите от бюро по труда. Или някак успее да преглътне гордостта си и помоли за помощ.

Тълпата се разреди, докато прекосяваше Темза към по-тъмната и по-западна част на града, къде-

то живееше в общ апартамент. Магазините, толкова ярки и пълни с красиви неща северно от реката, тук ставаха не толкова здравословни – предлагаха презрели плодове и нежелани парчета месо, чийто аромат се носеше в задимения въздух. Тази част на Лондон Ческа бе опознала през последните години – толкова далече от родния ѝ Хампстед, където още живееше баща ѝ. Тя беше родена в Северен Лондон, предпоследна от четири сестри, и животът ѝ тогава беше просто вълшебна приказка в сравнение с живота ѝ сега.

Не че детството ѝ беше идилично. Майка ѝ умря, когато тя беше на единайсет.

Апартаментът, който споделяше с друго момиче – Сузи Латам, – се намираше на последния етаж на висока грозна сграда. Червените тухлени стени отдавна бяха почернели, покрити с трупани стотици години сажди и дим, тук-там проядени от вятъра и дъжда. На приземния етаж имаше стар вестникарски магазин, от онези, които продават цигари на стек на деца, които очевидно не са достигнали пълнолетие. Тя прекрачи купчината празни кутийки от безалкохолно и смачкани опаковки от десертчета и отвори вратата към стълбището, като изрита неприбраната поща настрани. Подобно на наемателите и стълбите бяха виждали по-добри времена, а пътеката беше съвсем протрита.

Сузи беше в банята и си слагаше изкуствени мигли с миниатюрна пинсета. Лепеше косъмче по косъмче и ругаеше, щом изгървеше някое в мръсната стара мивка. Когато чу стъпките на Ческа в коридора, тя вдигна очи и ѝ се усмихна.

– Добре ли си?

Ческа кимна. Живееше със Сузи почти от половин година и още поддържаха просто любезни отношения. Това бе странното на живота в Лондон: съквартирантката ти може да остане за теб напълно непозната, но да

се сближиш за секунди с човек, когото си срещнал на улицата. Тази ситуация не беше приятна за Ческа и тя прекарваше повечето време в малката си стая.

– Дейв звъня този следобед, утре идва за наема. – Сузи залепи и последните мигли на десния си клепач. – Този път имаш парите, нали?

– Разбира се.

– Добре, защото, ако ни изрита, ще ни измръзнат задниците в това време. – Сузи наклони глава настрана, за да се огледа в огледалото. – О, и Джейми идва довечера.

– Нали уж скъсахте.

– Допълзя обратно. Винаги го правят. Ще ме води първо на танци, после може да хапнем нещо.

– А жена му ще идва ли? – попита Ческа.

– Не, няма! Той ми обясни, че смята да се разведе, но тя много го затруднява. Да вземе да си намери свой живот, по дяволите.

Ческа извъртя очи.

– Кога ще се прибереш? – Тя влезе в кухнята и включи чайника. Отвори хладилника, погледна вътре и извади малка кутия мляко, която се спотайваше в дъното на рафта. Разклати я и видя издайническият жълт налеп по отвора. Явно щеше да пие черно кафе.

– Може би след полунощ – извика Сузи от банята. – Ще бъдеш ли будна?

Много странно как хората постоянно задават неправилните въпроси. Сузи всъщност не се интересуваше дали Ческа ще е будна – искаше да знае дали тя ще се крие в стаята си, както винаги, за да я остави насаме с поредния ѝ женен любовник.

– Може да отида на гости на чичо Хю – извика Ческа. – Той ми предложи да пренощувам там.

Кръстникът ѝ не ѝ беше предложил нищо подобно, макар че би го направил на драго сърце. Хю ѝ беше като втори баща и довереник след смъртта на майка ѝ.

– О! – Отговорът на Сузи побра цял спектър от емоции в един-единствен звук. – Е, забавлявай се.

Това беше. Ческа беше безработна, безпарична и дори момичето, с което живееше, нямаше търпение да ѝ види гърба.

Това ли беше дъното? Надяваше се. Ако потънеше още малко, не беше сигурна, че ще може да изплува.

ГЛАВА 2

*Любовта веднага като дете
към сладкото посяга!*

„Двамата веронци“

– Е, не мога да кажа, че съм изненадан. – Хю влезе в дневната с поднос с чаши, чинийки и сладкиши. – Трудно ми е да си представя, че ще харесаш работа сред животни. Никога не си ги обичала. Помня как веднъж ви заведох с Кити в зоопарка и двете пищяхте, когато се доближавахме до клетките.

– Не е вярно – възрази Ческа. – Кити се страхуваше от всичко, да, но аз обичах зоологическата градина. Имам много хубави спомени от там. – Тя се усмихна при споменаването на по-малката ѝ сестра. – Между другото, тя ти изпраща поздрави.

– О, говорила си с нея?

– Още си говорим всяка седмица по скайп. По заповед на Луси. – Ческа извъртя очи.

– Добрата стара Луси, командва ви всичките. Най-големите сестри са за това, нали? – Той се усмихна с нежност.

– Като някаква военна операция е – съгласи се тя. – Кити е в Лос Анджелис, а Джулиет е в Мериленд, само аз и Луси сме в една часова зона. Все едно се опитва да събере котки, когато иска да се чуем всичките. – А Луси беше на петстотин километра от нея, в Единбург. Сестрите Шекспир бяха като цветчета, пръснати от вятъра.

Хю остави подноса на лакираната масичка за кафе

и се наведе да налее чай от изрисувания китайски чайник. Подаде едната чаша на Ческа, взе другата и седна на креслото до камината. Затвори очи и вдиша аромата, преди да отпие мъничко.

– О, благодат!

Ческа отпи от своята чаша, наслаждавайки се на лекия цветен аромат. Хю я беше научил освен на много други неща да разпознава различните видове чай, докато нейните приятели се наливаха с кокакола. Оттогава тя разви вкус към топлите напитки и оценяваше лукса на добре приготвения чай. Можеше да различи лапсанг сушонг от да хонг пао със затворени очи. За Хю чаят беше ритуал, нещо, на което да се насладиш. Той се мръщеше, когато видеше, че някой просто пуска торбичка в чаша, пълна с гореща вода и мляко.

Тя остави чашата си, облегна се назад и сви крака под себе си.

– Толкова обичам чай, че би трябвало работата в кафене да ми се удава.

– Това са напълно различни неща, скъпа – каза Хю. – Все едно да се насладиш на хубава пържола и да сравняваш това с работата в клиника.

– Може следващата ми работа да е такава – рече мрачно Ческа. – Но сигурно дори там няма да ме вземат. Не и с моята биография.

Тя се облегна и огледа красивия апартамент на Хю. Страдата от червени тухли в Мейфеър беше пълната противоположност на нейния жалък апартамент, макар че ги делиаха само няколко километра. А по начин на живот бяха на космическо разстояние. Хю беше от стар богат род и покойната му майка му бе завещала този апартамент, когато е бил на двайсет години. Мебелите също бяха наследство. Креслата бяха от различни периоди – от регентството до викторианския, и въпреки възрастта си всички маси изглеждаха почти нови, лакирани и сияещи. Дори по стените имаше

доказателства за родословието му – отдавна мъртъв прапрадядо се взираше в тях от портрет над камината.

– Това трябва да спре. Знаеш го, нали?

Тя завъртя глава, за да го погледне.

– Какво искаш да кажеш?

Той изглеждаше измъчен, но решителен.

– Много добре знаеш какво искам да кажа. Достатъчно дълго те гледах как подскачаш от работа на работа. Не е редно. Обещах на майка ти да се грижа за теб. Мразя да нарушавам обещанията си.

– Но ти се грижиш за мен – каза Ческа. – Винаги си до мен, изслушваш ме. Повечето хора отдавна щяха да се откажат от мен.

Хю доля внимателно чай в чашите.

– Имаш нужда от помощ, кукличке, не от слушател. Ако бях американец, отдавна щях да съм се намесил с някоя постановка.

За първи път, откакто влезе в апартамента му, Ческа се усмихна.

– Но не би го направил. Стига. От такива приказки ми се доплаква. Ти умееш да правиш само театрални постановки.

Той я погледна в очите и тя осъзна, че няма да се измъкне лесно от този разговор.

– И ти трябва да мислиш именно за това. Театърът е в кръвта ти, но вече шест години бягаш от него.

Тя усети как гърдите ѝ се свиват.

– Не искам да говорим за това.

– А пък уж аз съм претенциозният. Именно това ти е проблемът, не разбираш ли? Може би, ако беше поговорила за това и ако се беше опитала да го проумееш, отдавна щеше да си се справила с всичко. А ти просто чакаш да те уволнят от поредната гадна работа и прахосваш таланта си.

Устата ѝ пресъхна въпреки чая.

– Е, животът е гаден, особено моят. Имах шанс и не бях достатъчно добра, за да получа втори.

Хю сложи с трясък чашата на масата и чаят се плисна от нея.

– Не искам да слушам такива глупости! Ти беше на осемнайсет години: светът беше в краката ти. И да, „животът е гаден“, както изящно го описа, но това не те прави по-малко талантлива.

– Пиесата се провали. – Още я болеше да го изрече дори след толкова години. – Свалиха я след седмица. Продуцентите изгубиха много пари.

– По дяволите, Ческа, не беше виновна ти. Пиесата беше добра и го знаеш.

– Няма значение. Ако никой не иска да я гледа, ако всички връщат билетите си, по-добре да не си бях пра-вила труда.

– Върнаха билетите, защото главният актьор изчез-на. Това също не беше по твоя вина.

Не, не беше по нейна вина. Беше по вина на Сам Карлтън, красивото талантливо копеле.

– Трябваше да се досетя, че е твърде хубаво, за да е истина. Все пак що за човек напуска града след прес-конференцията? Преди премиерата?

Хю сви рамене.

– Знам, че си тръгна в неподходящия момент, но не беше лично.

Тя удари с ръка по масата до нея.

– Разбира се, че беше лично. – В очите ѝ избиха сълзи. – Всичко, свързано с тази пиеса, беше лично. Аз написах тези думи *с кръв*. А той просто си тръгна, Хю, без да каже нищо. Изостави ни точно в деня преди премиерата. Така че не ми говори, че не било лично, защото беше.

– Държиш се глупаво.

Тя си пое дълбоко дъх.

– Знам. Сигурно ме мислиш за глупачка. И знам, че не е виновен той, че дубльорът се провали или че сва-лиха пиесата. Но погледни го само, той е отвратително успешен, а аз... е, аз съм си аз.

Облегна се отново назад, затвори очи и сълзите започнаха да се събират зад клепачите ѝ.

– Пиесата означаваше всичко за мен – каза тя тихо. – Трябваше да е моята почит към мама. Трябваше да покаже на всички колко прекрасна беше тя, колко много ни липсва.

– Ще има още пиеси. Ти си талантлива.

– Няма значение дали съм талантлива – отвърна Ческа. – Оттогава не мога да напиша и една дума.

Хю се смръщи.

– Ти имаш дарба, Ческа, и тя не бива да се прехосва.

– Да не мислиш, че не съм опитвала? – рече тя, като си спомни дните, прекарани пред компютъра, пред празния екран, който ѝ се подиграваше, докато мислите ѝ се превръщаха в прах. Това не беше писателски блокаж, това си беше цяла планина. – Всеки път, когато се опитвах да пиша, не се получаваше нищо. И това направо ме убиваше.

– Нали знаеш какво казва Уинстън Чърчил – че успехът е да подскачаш от провал на провал, без да губиш ентузиазъм. Или поне беше нещо такова. Къде ти е ентузиазмът? – попита той.

Тя въздъхна.

– Аз се справям чудесно с провалите. Успехът ми убягва.

– Няма да го намериш в някое проклето котешко кафене, нали? – Той потрепери. – Всички тези косми, а хората пият кафе. Отвратително.

Тя не беше сигурна дали той говори за котките, или за кафето. По негово мнение и двете бяха безобразие, но кафето обикновено получаваше повече укори.

– Не го открий никъде, чичо Хю. Търсих ли търсих, но вече го няма. И не ми остана друго, освен да реша, че е било просто щастлив удар. А дори той не се получи добре.

– Това са пълни глупости и ти го знаеш. Господи, Ческа, ти спечели национално състезание, когато

беше на осемнайсет, с пиеса, която съдиите обявиха за гениална. Никой не получава такива оценки, ако не е ужасно талантлив, и ти го знаеш.

Не искаше да мисли за този период, за месеците, в които бе обзета от въодушевление, само за да се срути всичко по-късно. Тя беше последна година в училище, когато участва в конкурса, абсолютно убедена, че няма да харесат пиесата ѝ, а да спечели наградата за Дебют на годината и после да я изберат за продукция – това беше сбъдната мечта.

– Талантът няма значение.

– Значи просто ще се откажеш?

– Трябва да приема, че не ми е съдено да пиша. Затова ще опитвам различни работи, докато не намеря нещо като за мен.

– Няма да намериш. – Той стана и тръгна към камината. Вдигна една снимка със сребърна рамка. Ческа видя, че е портрет на майка ѝ – на сцената, с букет рози в ръце след успешна премиера. – Погледни майка си. Театърът е в кръвта ти, наследила си го от нея. Преструвай си, че не е така, щом искаш, но той няма да си отиде. Майка ти беше родена за актриса и се справяше прекрасно. Ти си родена да пишеш и когато написа първата си пиеса, тя беше невероятна. Спечели награда. Не позволявай на действията на едно незряло красиво хлапе да ти попречат да осъществиш потенциала си.

В думите му имаше истина, която отново върна сълзите в очите ѝ. От всичките си сестри тя беше тази, която обичаше театъра, откакто се помнеше. Все молеше да чака зад кулисите и да гледа как майка ѝ играе на сцената. Тя бе заплена от театъра още от мига, в който усети миризмата на грима и старите костюми.

– Не мога да го направя. Наистина опитах. Но всеки път чувам гласове, които ми казват, че не ставам за нищо, че се самозалъгвам. Това, че Сам Карлтън

замина за Холивуд, беше благословия, защото не съм родена за писател.

Хю седна до нея и коленете му изпукаха.

– И двамата знаем, че не е вярно. Ти просто имаш нужда от малко време и пространство. Някъде, където да помислиш, да си поемеш дъх и да позволиш на думите да потекат.

Тя се засмя.

– В Лондон е невъзможно. – Поне в онази част на Лондон, където живееше в компанията на Сузи и нейните женени гаджета. Едва успяваше да диша, камо ли да подреди мислите си.

– Може би трябва да се махнеш.

Ческа му се усмихна с обич.

– Къде да отида? Не мога да си платя дори наема за следващата седмица и няма как да намеря пари за ваканция.

– Аз ще ти дам пари.

Ето, пак започваше. Тя веднага се напрегна.

– Не. Благодаря. Знам, че искаш най-доброто за мен, но аз се справям сама.

– А ако има друг начин? – попита той и внезапно доби лукав вид. – Ами ако има нещо евтино, което можеш да си позволиш? Мога да ти заема пари и ще ми ги върнеш по-късно.

– Освен ако не е изключително евтино, няма да мога да ти ги върна. А и както казва моят съименник: „Дълг не вземай, нито давай“.

Хю се усмихна на препратката към Шекспир.

– Тогава ще го направим изключително евтино. Освен това ти ще напишеш нещо толкова прекрасно, че ще ми се издължиш за нула време. – Той се облегна и потърка замислено брадичката си. После пак изправи гръб и изпука пръсти. – Готово е!

– Какво?

– Остани тук, трябва да се обадя на едно място. – Той стана и остави чашата си на масичката.

– Не смятам да ходя никъде – изтъкна тя, но той вече влизаше в кухнята.

След пет минути се върна с огромна усмивка на лицето.

– Приличаш на котка, която е намерила сметана – каза му тя и потрепна при тази шега.

Той се засмя силно.

– Току-що говорих с едни стари приятели. Дочух, че нямало кой да пази вилата им в Италия.

Ческа изви вежда.

– О, много удобно.

– Не ме гледай така – скара ѝ се Хю. – Не си измислям, просто съвпадение. Една двойка живее там, за да се грижи за къщата, но искат да заминат за няколко седмици и им трябва доверен човек, който да ги замести. Няма да трябва да вършиш кой знае какво, само да наглеждаш къщата, така че ще имаш достатъчно време за писане. Освен това, ако се съ согласиш, ще платят самолетните билети и храната по време на престоя ти.

Това наистина не беше за вярване.

– И къде е тази вила, която има нужда от грижите на една безработна некадърница? – попита тя.

– На езерото Комо, точно до едно красиво градче на име Варена. Вила Паладино – там ще отседнеш – е на рода им от векове. Бил съм там – голяма красота. И нещо повече – усамотено и тихо е, никой няма да ти пречи. Ще подишаш езерния въздух, ще се разхождаш, дори можеш да правиш слънчеви бани на брега, ако искаш. – Той замълча и пак я погледна. – Или пък да пишеш.

Тя така се разкъсваше, че чак я болеше. Част от нея искаше да заподскача от радост, да покаже повече въодушевление и да му благодари, че ѝ спасява живота. Но другата част – Ческа, която командваше през последните шест години – ѝ казваше, че това е твърде хубаво, за да е истина, и такива неща не ѝ се случват. Тя винаги се проваляше и щеше да разочарова отново кръстника си.

– Аз не мога да се задържа никъде на работа – прошепна тя, – защо мислиш, че ще се справя с тази?

– Защото знам, че ще се справиш – отвърна той. – Няма нищо за вършене, само ще пишеш и ще си подредиш мислите. Точно това трябваше да сториш преди всички тези години, след като свалиха пиесата. Трябваше да продължиш да упорстваш. А ти се спусна по низходящата спирала и се въртиш толкова бързо, че никой не може да те хване.

Нямаше как да отрече истината в думите му и дори не се опита.

– Ако отида – каза тя колебливо, още не можеше да се накара да се съгласи, – ще трябва да уредя някои неща. Например паспорт, дрехи. Освен това трябва да реша какво ще пиша, по дяволите.

Хю ѝ се усмихна лъчезарно.

– Това е лесно, можем да го уредим веднага. Трудното е да те накарам да се съгласиш.

– А имаш ли снимка на вилата? – попита тя. – Колко е голяма?

Хю сви рамене и извърна очи.

– Ами средна по размер. Май нямам снимка. Има достатъчно стаи, затова няма да си пречиш с двойката, която се грижи за къщата, докато са там, но не е чак толкова голяма, че да ти е трудно да се справяш, когато заминат. – Усетил неохотата ѝ, той посегна към ръката ѝ. – Просто опитай. Направи го заради мен, заради баща си – за бога, направи го заради майка си, ако трябва, но се качи на самолета и иди в Италия. Ако не ти хареса, ще говоря с приятелите си и ще измислим нещо.

– Не знам...

– Стига умува, просто се съгласи. Гледай на сегашното си положение като на дъно, от което имаш шанс да се отблъснеш и да започнеш пак да се изкачваш.

Той беше прав и тя го знаеше. Не беше за вярване колко малко имаше за губене. В живота на всекиго

настъпва момент, в който или приема, че положението няма да се подобри, или хваща кормилото и се замисля накъде е тръгнал. И докато седеше в този лондонски апартамент, Ческа осъзна, че това е нейният миг.

Можеше ли да го пренебрегне? Можеше ли да понесе просто да си тръгне, без да съжалява после? Вече съжаляваше за твърде много неща.

– Добре, ще го направя – каза тя и той въздъхна с облекчение. – Ще отида в Италия, ще се грижа за проклетата къща и ще се опитам да променя живота си.

Хю я придърпа в нетипична за него прегръдка. Смаяна, тя отвърна и когато плъзна ръце на гърба му, усети колко е слаб.

– Браво – прошепна той. – Толкова се гордея с теб.

Думите му я трогнаха и ѝ стана мъчно. Някога и тя се гордееше със себе си. Само да можеше да се чувства така отново.

* * *

– Кога тръгваш? – попита баща ѝ, като я гледаше над ръба на чашата си.

– Утре – отвърна Ческа. – Ще хвана полет от „Хийтроу“ сутринта. – Огледа кухнята. Боята по стените се лющеше. Мивката преливаше от мръсни чинии. Наистина беше откачено. Самата къща струваше много пари, но Оливър я беше занемарил през годините, защото се интересуваше повече от проучването на насекоми, отколкото от вътрешно обзавеждане.

Тя усети лека тревога при мисълта, че ще остави сам баща си. Макар че още беше хубав мъж, той изглеждаше някак по-крехък от преди. По-стар.

– Каза ли на сестрите си, че заминаваш? – попита той.

– Говорих с тях тази сутрин. По скайп.

– По онова нещо за видеотелефонни разговори? – попита той и поклати глава. – Невероятно е, че можете да се видите така, макар че сте пръснати по целия свят.

Тя се усмихна. Така и не свикна да седи в тази кухня без тях. Тук имаше твърде много спомени. Луси отчаяно се опитва да им пакетира обяда за училище, Джулиет рисува нещо на старата дървена маса. Кити е залепена за древния телевизор върху кухненския плот. Сега беше толкова тихо. Когато беше малка, тази къща кипеше от живот. Сестрите Шекспир бяха жизнени и шумни. А сега бяха останали само призраците на миналото им.

Тя почти виждаше и майка си тук. Изискана както винаги – навежда се да ги целуне една по една, преди да тръгне за театъра. Винаги миришеше прекрасно, като букет цветя. Понякога Ческа усещаше полъх на същия парфюм и всичко се завръщаше.

– Ще се справиш ли, докато ме няма? – попита тя баща си.

– Разбира се. Имам си работата. Освен това Хю се обади да ме покани на вечеря. О, и Луси вероятно ще отскочи от Единбург по някое време.

Слава богу. Най-голямата ѝ сестра като че ли винаги държеше всичко под контрол.

– Ще се опитам да ти се обадя – каза му тя.

Той махна с ръка.

– Вероятно няма да вдигна, а и още не мога да се оправям с проклетия телефонен секретар. Защо не ми изпратиш картичка?

– Добре.

Той се вираше в кръстословицата си, като потупваше с химикалката по устните си. Отново беше изгубила вниманието му.

– Татко, ще се грижиш за себе си, нали? – попита тя, осъзнавайки иронията в думите си. – Храни се добре.

Той отдръпна химикалката от устата си и написа отговора.

– Аз винаги се храня добре. Обаче ти ще се храниш още по-добре, защото в Италия храната е прекрасна. – Най-сетне я погледна. – Какво всъщност ще правиш там?

Тя въздъхна.

– Както ти казах, ще се грижа за една вила. И ще се опитам пак да пиша.

За първи път на лицето му се появи интерес.

– Пиеса?

– Ако успея. Малко съм отвикнала. – Това беше меко казано.

– Това е прекрасна новина. Майка ти щеше много да се гордее. Тя винаги е мечтала една от вас да се занимава с театър.

– Знам. – Ческа сведе очи. – Но не мисля, че ще се гордее. Аз се оказах разочарование.

– Разбира се, че не е така. – Оливър поклати глава. – Всички вие се справяте много добре. Не ви беше лесно, след като Мили... – Той млъкна и очите му се напълниха със сълзи. – Е, както и да е, дай най-доброто от себе си. Само това можеш да сториш.

За миг тя си помисли, че той ще сподели нещо с нея, но видя как отново се затвори и продължи да попълва кръстословицата, докато тя допиваше чая си.

Обаче беше прав. Можеше само да даде най-доброто от себе си. Но дали щеше да е достатъчно?